

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

หนังสือเล่มหนา กาลเวลา และผู้คน

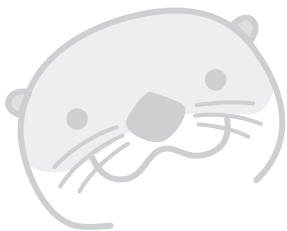
さがしもの

มิชิโอะ คาคูตะ

เขียน

อังสนา รัตนาประภากร

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ไม่ว่าจะหิวข้าวหรืออยากนอน คนก็ต้องการหนังสือ

– มิชิโอะ คาคูตะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ตั้งแต่เกิดจนชั่ววอย คนเราจะผ่านพ้นช่วงเวลาที่ถูกขังทน
เปล่งประกาย เปราะบาง วูบไหว และจมจ่อม สลับกันไปไม่หยุด
หย่อน

หนังสือเล่มหนา กาลเวลา และผู้คน บอกเล่าเรื่องราวของ
ผู้คนแสนธรรมดา ไม่ว่าจะคลั่งไคล้หรือจิตเจือปนกับหนังสือ แต่ทุกคน
ย่อมมีเหตุต้องหยิบหนังสือสักเล่มขึ้นมาเป็น “เพื่อน” สักครั้งหนึ่ง
(หรือหลายครั้ง) ในชีวิต หนังสือที่พาเราไปยังดินแดนที่แสนไกล
หากแต่แสนใกล้ยิ่งนัก หนังสือที่พาเราไปรู้จักกับคนที่ไม่เคยคิดว่า
จะได้พบพานในชีวิต แต่กลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างเหลือเชื่อ

ลองหยิบหนังสือสักเล่มที่ใกล้มือออกมาอ่าน แล้วคุณอาจจะ
ตกใจว่ามีบางสิ่งเปลี่ยนไป...

หากหนังสือเล่มนั้นเป็นเล่มที่เคยอ่านเมื่อนานมาแล้ว ก็อาจจะ
ได้พูดคุยกับตัวเราในอดีตและเห็นแง่มุมใหม่ๆ ของตัวเอง

หากหนังสือเล่มนั้นเป็นเล่มที่ไม่เคยคิดจะหยิบอ่าน ก็อาจจะ
กลายมาเป็นเล่มโปรดของเราได้อย่างไม่น่าเชื่อ

หากหนังสือเล่มนั้นเป็นเล่มที่รู้สึกไม่เชื่อมโยงกับตัวเอง แต่เรา
กลับนึกหน้าค่าตาของผู้ที่เคยอ่านหนังสือเล่มนี้ออกซะอย่างนั้น

...หวังว่าเราจะพบกันในหนังสือสักเล่มที่ใกล้มือคุณ

สารบัญ

หนังสือเดินทาง 1

ใครสักคน 11

จดหมาย 20

ตู้หนังสือของเขากับฉัน 34

เมล็ดพันธุ์แห่งความทุกข์ 48

ในลิ้นชัก 67

ร้านหนังสือมิชิซาวะ 83

สิ่งที่ตามมา 100

วาเลนไทน์ครั้งแรก 116

ประวัติการคบหา 129

ส่งท้ายจากผู้แปล 140

เกี่ยวกับผู้แปล 142

หนังสือเดินทาง

ตอนที่ฉันเอาหนังสือเล่มนั้นไปขาย คือตอนอายุสิบแปดปี
ฉันต้องออกจากบ้านเกิด ย้ายไปอยู่คนเดียวที่โตเกียวในห้อง
เล็ก ๆ ขนาดเพียงหกลูกเต๋าและมีแค่ห้องน้ำเท่านั้น แล้วของที่ขามาจาก
บ้านเกิดก็ทำให้ห้องยิ่งแคบลงไปอีก เงินที่ทางบ้านส่งมาหมดไปกับการ
สังสรรค์และดูหนัง ฉันจึงตัดสินใจขายหนังสือกับแผ่นเสียงจนหมด
ฉันถือถุงกระดาษสองใบที่ใส่หนังสือไว้เต็ม เข้าไปในร้านหนังสือ
เก่าที่ดูไม่โดดเด่น ไม่มีหนังสือที่ดูมีราคาแม้แต่เล่มเดียว มีแค่การ์ตูน
และนิตยสาร

เจ้าของร้านนั่งอยู่บนเก้าอี้สูงเหมือนเก้าอี้ที่เจ้าหน้าที่ดูแล
โรงอาบน้ำสาธารณะใช้นั่ง เขายับแวนไปมาพรางตึ๊ดลูกคิด แล้ว
หยุดมือบนหนังสือเล่มหนึ่ง จากนั้นก็จ้องฉัน

“เธอจะขายเล่มนี้เหรอ” เจ้าของร้านถาม

ฉันไม่ค่อยเข้าใจความหมายนั้น เพราะจะบอกว่าเป็นหนังสือ
ที่ได้ตีพิมพ์เป็นเล่มแรกของนักเขียนผู้เสียชีวิตไปแล้วก็ไม่ใช่ หนังสือ
ที่เลิกตีพิมพ์แล้วหรือก็เปล่า มันเป็นเพียงนิตยสารแปลที่หาซื้อได้ในร้าน

หนังสือใหญ่ๆ แค่นั้นละ

“เอ๊ะ...มันมีราคาเหรอะคะ”

ฉันทาม ดูเหมือนคำถามนี้จะไม่ถูกใจเจ้าของร้านเท่าไร เขา สายตาระยะอย่างแรงและมองฉันไม่วางตา ก่อนจะเอ่ยขึ้น “เธอนะ การที่หนังสือจะมีราคาหรือไม่มี ไม่ใช่มาถามคนอื่นนะ ต้องตัดสินใจเองสิ”

“ก็จริงอย่างที่ว่านะคะ...” ฉันพูดอย่างไม่สบอารมณ์ ทำไมเอาหนังสือมาขายแล้วต้องโดนคนแกในร้านหนังสือเก่าเทศน์ด้วยเนี่ย

“เอ้อ ช่างเถอะ”

ชายชราดีดลูกคิดต่อ สามพันสี่ร้อยเจ็ดสิบเยน “ดูเหมือนจะเป็นนักเรียนที่ทำงานไปเรียนไป เลยจะบดให้เป็นสามพันห้าร้อยเยนนะ” เจ้าของร้านเงยหน้าขึ้นจากลูกคิดแล้วพูดเสียงดังฟังชัด

ฉันตกใจกับราคาที่ถูกขนาดนี้ เพราะหนังสือแต่ละเล่ม ฉัน ผู้เป็นนักเรียนมัธยมปลายซื้อสะสมไว้ด้วยความยากลำบาก เป็นหนังสือที่ซื้อมาได้เพราะห้ามใจจากทั้งเสื้อผ้า เครื่องสำอาง ของกระจุกกระจิก เค้ก แต่ทั้งหมดนี้กลับกลายเป็นของราคาถูกขนาดนั้นเลยหรือ ฉัน คิดว่าร้านหนังสือเก่าจะรับซื้อแพงกว่านี้เสียอีก

ราวกับเจ้าของร้านจะอ่านความคิดฉันได้

“เอายังไงล่ะ จะยกเลิกมัย” เจ้าของร้านถาม

“ไม่ค่ะ ขายเลยคะ”

ฉันตอบกลับ ถ้าสามพันห้าร้อยเยนก็คงจะพอค่าดื่มสังสรรค์ วันนี้ ฉันรับธนบัตรและเหรียญที่ชายชรายื่นมาให้อย่างแข็งขัน

“เธอนะ คิดดีแล้วใช่มั้ยที่จะขายเล่มนี้นะ”

ชายชราถามขึ้นอีกครั้งตอนฉันจับประตูกระจกของร้าน พอหันกลับไปก็เห็นเขาถอนิยายแปลเล่มเมื่อครู่หันมาทางนี้

“ทำไมเหรอะคะ”

“อืม ก็ไม่มีอะไรหรอก ถ้าจะขายก็ขาย”

ชายชรากล่าว แล้ววางหนังสือที่ฉันขายซ้อนเล่มอื่นก่อนจะหยิบเข้าไปด้านใน ฉันยืนเหม่ออยู่หลายวินาที มองที่วางที่เมื่อกี้ชายชรานั่งอยู่

การขายหนังสือเล่มนั้นทำให้ไม่สบายใจอยู่พักใหญ่ เหมือนว่าอะไรในชีวิตขาดหายไปสักอย่าง ฉันคิดไปถึงขั้นว่าเจ้าของร้านหนังสือเก่าอาจจะเป็นหมอดู ที่มาเตือนว่าถ้าขายหนังสือเล่มนั้นไป จะทำให้ประสบแต่โชคร้ายอย่างไรอย่างนั้น

แต่ไม่มีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้นหรอก

วันเวลายังคงผ่านไปเหมือนเช่นเคย

ฉันออกไปเรียน ดื่มสังสรรค์กับเพื่อน แล้วก็กลับมาอนที่อพาร์ทเมนต์ ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปจากตอนที่ฉันมีหนังสืออยู่แม้แต่หน่อย

และเมื่อถึงช่วงที่ใกล้เรียนจบ อย่างว่าแต่คิดเรื่องที่ขายหนังสือไปนะดีแล้วหรือไม่เลย เพราะแม้แต่เรื่องที่ขายหนังสือให้ร้านหนังสือเก่าฉันยังลืมไปเสียสนิท

ฉันไปเที่ยวฉลองเรียนจบที่เนปาล ความจริงจะยุโรปกับเพื่อน ๆ แต่กังวลเรื่องเงิน สุดท้ายก็เลยล้มเลิก แล้วเลือกไปเนปาลคนเดียว ซึ่งราคาถูกกว่าทวียุโรป

นี่คือครั้งแรกของการเที่ยวคนเดียว แต่หลายๆ อย่างก็ผ่านไปไ้ราบรื่นกว่าที่คิดไว้ ฉันไปวัดวัดสวะยัมภูนาถ วัดที่เผาศพในกาฐมาณฑุ และเดินรอบเมืองกาฐมาณฑุซึ่งมีฝุ่นตลบ

จากนั้นก็นั่งรถบัสไปโพคารา จอมที่ปักธงเชื่อนในโพคารา นั้นแหละ แต่ละวันก็นั่งเรือบ้าง ปั่นจักรยานบ้าง โดยรวมคือว่างนั่นเอง

วันหนึ่งฝนตกลงมาจนน่าประหลาดใจ ฉันวางจนไม่มีอะไรทำ จึงไปร้านหนังสือเก่าที่อยู่ใกล้ๆ ที่พัก หนังสือที่นักเดินทางทั่วโลกขาย ทั้งวางเรียงรายเต็มร้านแคบๆ ไม่ได้แบ่งตามภาษาหรือประเภทด้วยซ้ำ ข้างหนังสือเรื่อง *ผจญภัย 80 วันรอบโลก* ภาษาเยอรมันคือหนังสือปกอ่อนภาษาอิตาลีเล่มหนา ข้างกันนั้นมีหนังสือทำอาหารภาษาไทย ถัดไปอีกก็เป็นหนังสือท่องเที่ยว *ลอนลีแพลนเน็ต* ฉบับทิเบต ร้านหนังสือเก่าแห่งนี้ทั้งมืดทั้งเย็น มีชายชราสวมแว่นหนาเตอะนั่งอยู่เงียบๆ ตรงโต๊ะด้านใน นิ้วมือพลิกหนังสือเล่มใหญ่กว่าใบหน้าอยู่

ฉันคิดว่าร้านหนังสือเก่านะ ไม่ว่าจะของประเทศไหนก็คงคล้ายๆ กัน มีหนังสือที่ดูดเสียดให้เจ็บปวด มีกลิ่นกระดาษเก่า มีลมหายใจเย็นขุ่นของคนนับไม่ถ้วนผ่านหนังสือแต่ละเล่ม

มีหนังสือภาษาญี่ปุ่นสอดแทรกอยู่บ้าง ข้างๆ หนังสือของสตีเวน คิง ฉบับภาษาอังกฤษ มีหนังสือของโคโอบาเบะหน้าปกเก่าโทรมวางอยู่ ส่วนผลงานของซูซาคู เอ็นโด เล่มใหม่เอี่ยมวางอยู่ข้างหนังสือภาษาจีน ซึ่งฉันอ่านไม่ออก

ตอนแรกฉันรู้สึกหงุดหงิดกับการจัดเรียงหนังสือที่ไม่เป็นระเบียบ นี่ แต่ต่อมาก็เห็นแค่ภาษาญี่ปุ่นที่อยู่บนสันหนังสือเท่านั้น

ฉันเข้ามาทางประตูร้านที่เปิดทิ้งไว้ ฟังเสียงฝนซึ่งตกลงมา ไม่ขาดสายพลางกวาดตาไปบนชั้นหนังสือชั้นแล้วชั้นเล่าเพื่อหาภาษาญี่ปุ่น

เมื่อปรายตาไปกระทบตัวหนังสือที่คุ้นเคย ฉันจึงหยุดอยู่ตรงนั้น แล้วค่อยๆ เลื่อนสายตาหาบางสิ่งที่ผ่านมาเข้ามาในขอบเขตการมองเห็น ซึ่งอยู่ท่ามกลางชื่อเรื่องภาษาต่างๆ ที่เรียงกันเป็นแถว

แล้วก็เจอทันที

หนังสือเล่มนั้นวางเปียดอยู่ตรงกลางระหว่างหนังสือท่องเที่ยว

โกลด์แพลนเน็ต ฉบับเม็กซิโกกับหนังสือ กลอนกล่อมเด็กมาเทรรัส ฉบับฝรั่งเศส มันคือนิยายแปลเรื่องเดียวกับที่ฉันขายไปตอนเข้ามหาวิทยาลัย ที่เจ้าของร้านหนังสือเก่าถามว่าจะขายจริงหรือ ฉันนึกถึงเสียงตืดลูกคิดและเสียงแหบแห้งของเจ้าของร้านในย่านนักศึกษาขึ้นมาแวบหนึ่ง

ทำไมถึงถามว่าจะขายจริงหรือ ในเมื่อมันเป็นหนังสือที่มีอยู่ในร้านหนังสือเก่าเมืองโพคารา ประเทศเนปาลด้วยซ้ำ ฉันหัวเราะเบาๆ พลางดึงหนังสือเล่มนั้นออกมา เมื่อเปิดพลิกไปเรื่อย ๆ เสียงหัวเราะกลับหายไปอย่างไม่รู้ตัว

ในหนังสือหน้าสุดท้ายมีข้อมูลท้ายเล่มหลังนิยายจบ เมื่อพลิกไปจะเจอโฆษณาหนังสือเล่มอื่น จากนั้นก็เป็นกระดาดเปล่า ในหน้าว่างนั้นเองที่มีตัว K และรูปดอกไม้เล็กๆ เขียนไว้ด้วยดินสอกด

หลังจากนั้นไม่กี่วันก็ ฉันก็ตระหนักว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนอื่นขายหรอก แต่เป็นหนังสือที่ฉันขายเองต่างหาก

ฉันสมัยมัธยมปลายเป็นคนเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษกับรูปดอกไม้ขึ้นมานักเรียนมัธยมปลายผู้ซื้อหนังสือเล่มนี้มาโดยหักห้ามใจจากเค้หลังเลิกเรียน เพื่อนขอยืมก็บอกว่าต้องคืนนะ เพราะเป็นหนังสือเล่มสำคัญ จึงเขียนอักษรตัวแรกของชื่อตนเองและรูปลงไปเล่น ๆ ตอนที่ขายให้ร้านหนังสือเก่าย่านนักศึกษาที่ลืมเรื่องสัญลักษณ์ไปเสียสนิท แต่ความทรงจำตอนมัธยมปลายกลับมาแจ่มชัดที่ร้านหนังสือเก่าในโพคาราเ็นเอง

นี่มันหมายความว่าอย่างไรนะ คงมีใครสักคนซื้อเล่มนี้มาจากร้านนั้น แล้วหลุดสำหึกมาเที่ยวที่เนปาลด้วยละมัง เพราะนี่เป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นจำนวนมาก ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะ

ฉันเปิดหนังสือที่หยิบออกมาไปเรื่อย ๆ

ฉันควรจะซื้อเล่มนี้ใหม่ หรือควรเก็บไว้ที่เดิม

ฉันลังเล แต่สุดท้ายก็ซื้อมา เพราะคิดว่านี่อาจเป็นโชคชะตาอะไรสักอย่าง แถมตอนที่เปิดหนังสือ ฉันยังรู้สึกว้าลืมเรื่องราวส่วนใหญ่ไปแล้ว จึงตั้งใจว่าจะอ่านฆ่าเวลา

ฉันอ่านหนังสือที่ตัวเองขายไปพลางดื่มชานมรสหวานในร้านชาซึ่งดูเหมือนแฉงลอย เพราะมีเพียงกำแพงกับหลังคาเท่านั้น ความจริงฉันลืมเนื้อเรื่องไปเกือบหมดแล้ว แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือฉันเพิ่งรู้ว่าเข้าใจผิดไปมากทีเดียว

ตัวละครผู้หญิงที่ฉันเคยคิดว่าเป็นน้องสาวของตัวเองกลับเป็นแฟนของเขา แถมยังเข้าใจว่าพวกเขาพักโรงแรมนู่นโรงแรมนี่ไปทั่ว แต่ที่จริงคือพวกเขาเช่าอพาร์ทเมนต์ราคาถูกอยู่กันต่างหาก

แถมแต่เดิมยังรู้สึกว่าเป็นหนังสือแนววัยรุ่นที่ใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างสงบสุข แต่กลับไม่ใช่ จู่ๆ ก็กลายเป็นแนวลึกลับ มีสถานการณ์ตึงเครียดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ฉันอ่านหนังสืออย่างใจจดใจจ่อ วนอยู่กับการหาจุดที่เข้าใจผิดจากเรื่องราวในความทรงจำ

ฝนไม่หยุดตกเสียที เด็กตัวเล็กที่ช่วยงานในร้านชะง่อนหน้ามาดูปกหนังสือที่ฉันเปิดอยู่แล้วห่อไหล่ เสียงฝนดังแทรกเข้ามาในร้านอีกฝั่งของตัวหนังสือ ฉันเห็นตัวเองตอนเป็นนักเรียนมัธยมปลาย ตัวฉันในวัยเยาว์ที่ไม่รู้จักทั้งประเทศเนปาลและความรัก

ฉันขายหนังสือเล่มนั้นอีกครั้งที่กาญจนาภิเษก

ความจริงฉันตั้งใจจะพกกลับบ้านด้วย เพราะคิดว่านี่คงเป็นโชคชะตาบางอย่าง แต่สัปดาห์หน้าก็เอากลับมาเอาหนังสือที่ซื้อจาก

โพคารา เสื้อกันหนาวตัวเก่า หนังสือท่องเที่ยวเนपालขายให้แบ็กแพ็กเกอร์ที่ออกร้านบนถนน เขาอยู่ระหว่างท้องโลกจึงรับซื้อทุกอย่างและขายทุกอย่างให้หนักท้องเที่ยว ขายแม้กระทั่งรองเท้ามีรูและกระเป๋าดินทางสี่ขีด ของที่ฉันถือไปเขาก็รับซื้อง่าย ๆ เงินที่ได้จากการขายของพวกเขา ฉันเอาไปซื้อเบียร์ดื่มและกินเนื้อควายเสียบไม้ย่างในคืนนั้น เป็นมือเย็นสุดหุคนเดียวฉลองคืนสุดท้ายในเนपाल ขากลับ ไฟริมถนนส่องให้เห็นแบ็กแพ็กเกอร์จัดเรียงของบนถนน ในบรรดาของที่ขายมีหนังสือของฉันอยู่ด้วย วางอยู่ข้างนาฬิกาข้อมือลายโดราเอมอน รออยู่เงียบ ๆ ให้ใครสักคนหยิบไป

มีร้านหนังสือเก่าอยู่ทุกที่ในโลก ที่เช็กก็มี ที่อิตาลีก็มี ร้านหนังสือเก่าในมองโกเลียจะขายกันบนถนน ร้านหนังสือเก่าในลาวจะออกมาตั้งแผงลอยตอนงานเทศกาล

ส่วนครั้งที่สามที่ฉันเจอหนังสือเล่มนี้คือ ร้านหนังสือเก่าในย่านนักศึกษาที่ไอร์แลนด์

ฉันแวะไปที่ย่านนักศึกษาด้วยเรื่องงาน ในเดือนตุลาคมของทุกปีจะมีการจัดงานเทศกาลดนตรีขนาดใหญ่ในเมืองนั้น หลายแห่งจะมีการเล่นดนตรีแจซ ร็อก หรือคลาสสิกทุกวัน ฉันมาพักที่เมืองนั้นเพื่อทำข่าวนี้แหละ

การหาข้อมูลเกือบเสร็จหมดแล้ว ตอนค่ำวันที่ใกล้จะกลับญี่ปุ่น ฉันออกจากโรงแรม ตั้งใจว่าจะไปผับ แต่ผับที่เล็งไว้ยังปิดอยู่ ต้องรออีกประมาณหนึ่งชั่วโมงถึงจะเปิด ฉันเลยไปเดินเล่นในเมืองเพื่อฆ่าเวลา แล้วก็เปิดประตูร้านหนังสือแห่งหนึ่ง

ฉันคิดว่าเป็นเพียงร้านหนังสือธรรมดา ๆ แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไป ก็ได้กลิ่นเฉพาะของร้านหนังสือเก่าซึ่งเป็นกลิ่นเดิม กลิ่นคุ้นเคยราวกับตัวหนังสือซึมออกมาเงียบ ๆ เหมือนฝนที่ตกหลายวันก่อนยังเหลือค้าง

อยู่ มันเป็นแบบนี้จริง ๆ นะ ร้านหนังสือเก่าๆ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลกก็มักใกล้เคียงกัน ถึงแม้จะเป็นร้านข้างถนนก็ตาม

ฉันคิดว่าแค่อยากฆ่าเวลาเท่านั้น จะเป็นร้านหนังสือธรรมดาหรือร้านหนังสือเก่าก็ไม่เป็นไรหรอก ฉันแทรกตัวเข้าไปด้านในอย่างว่องไว คมกลืนร้านพลางเดินดูสันหนังสือที่วางเรียงอยู่

ฉันลิ้มหนังสือเล่มที่ขายไปตอนเป็นนักศึกษาแล้วไปเจอที่โพคารา จากนั้นขายทิ้งอีกครั้งที่กาฐมาณฑุเสียสนิท เพราะฉะนั้นตอนที่เห็นสันหนังสือที่ดูคุ้นตากียังไม่รู้ว่ามันคืออะไร หลังจากจ้องค้างอยู่หลายวินาที ฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่ารู้จักหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างดี

แต่ไม่มีทางเป็นหนังสือเล่มเดียวกันแน่นอน ไม่มีอะไรบังเอิญหลายครั้งแบบนี้หรอก

ฉันหยิบมันออกมาจากชั้นหนังสือเพื่อจะยืนยันว่าไม่ใช่หนังสือเล่มเดียวกับที่ขายไป หนังสือของฉันจะต้องมีรอยเขียนเล่นไว้ตรงหน้าสุดท้าย ถ้าจำไม่ผิดจะเป็นตัวอักษรแรกของชื่อกับรูปดอกไม้ ฉันค่อยๆ เปิดหน้าข้อมูลตีพิมพ์ เปิดหน้าโฆษณา และหาสิ่งนั้นในหน้าสุดท้าย ตัวอักษรแรกของชื่อกับรูปดอกไม้ดูจางลง

นี่คือหนังสือเล่มเดียวกับที่ฉันขายเมื่อตอนอายุสิบแปด และขายอีกรอบตอนไปเที่ยวฉลองเรียนจบ ไม่ผิดแน่นอน

ฉันยื่นหนังสือเล่มนั้นให้คนคิดเงิน แล้วถือเดินมุ่งไปยังฝับบเป้าหมาย ฝับบเปิดแล้ว แต่ที่นี่ยังโล่ง ฉันเดินไปนั่งตรงเคาน์เตอร์ สั่งเบียร์กินเนสส์ แล้วหยิบหนังสือออกมาเปิดอ่าน

นี่ดูเหมือนไม่ใช่โลกความจริงเลย มันไม่ใช่ฝันหรือหรือ ทั้งไอร์แลนด์ เทศกาลดนตรี การทำข่าว ร้านหนังสือเก่า ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ฝันที่ยาวนานแสนนานหรือ

แต่เบียร์กินเนสส์ที่ยกมาเสิร์ฟก็มีรสชาติแบบกินเนสส์อย่าง

ชัดเจน ชี้อาชีพที่ตกจากปลายบุหรือลงมาบนหลังมือก็รู้สึกร้อนเช่นกัน ฉัน
ดื่มเบียร์ ฟังดนตรีของไอร์แลนด์ที่ตั้งคอบา ๆ พลังอ่านหนังสือแบบ
ข้าม ๆ

ฉันรู้สึกว่หนังสือเปลี่ยนความหมายไปอีกแล้ว จากที่จำได้ว่
เป็นแนวลึกลับก็กลับไม่ใช่ มันคือเรื่องราวเรียบง่ายที่ปะติดปะต่อส่วน
ต่าง ๆ ในแต่ละวันเข้าด้วยกัน และจากที่จำได้ว่เป็นเรื่องราวที่เขียน
ด้วยถ้อยคำซุ่ย ๆ ของนักเขียนอายุน้อย แต่ตอนนี้คำศัพท์แต่ละคำ
กลับเหมือนได้รับการเลือกมาใช้อย่างไตร่ตรองดีแล้ว ประโยคสวยงาม
กระชับ ตัดทอนคำได้อย่างพอดี แม้ฉันจะไม่ได้อ่านเรื่องราว แต่แค่
ไล่สายตาไปตามถ้อยคำก็รู้สึกดีและกระชุ่มกระชวยขึ้นมาได้

แล้วฉันก็รู้สึกตัวขึ้นมาในมุมมืดมืดสลัว

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ใช่หนังสือหรอก แต่เป็นตัวฉันเองต่างหาก
ลูกสาวผู้ยอมประหยัดเงินซื้อเค้ก เดินทางออกจากบ้านมา ได้รู้จัก
ความรัก และรู้จักตอนจบที่ไม่ได้สวยงามเสมอไป หลังจากนั้นก็
สูญเสียเพื่อน ได้เพื่อนใหม่ ได้รู้จักความสิ้นหวังที่ดำดิ่งยิ่งกว่าที่เคย
รู้จัก ได้พบความหวังที่ไม่มีที่สิ้นสุดมากขึ้น และมีทักษะที่จะจัดการ
กับสิ่งที่ไม่ราบรื่น แต่กระนั้นในแต่ละวันฉันก็ยังรับรู้ว่มีสิ่งที่ไม่ว่
อย่างไรก็ไม่อาจเอาชนะได้อยู่ ทุกครั้งที่ในตัวฉันมีการเปลี่ยนแปลง
บางอย่างเพิ่มขึ้น บางอย่างลดลง หนังสือเล่มนี้ก็จะเปลี่ยนความหมาย
ไปอย่างสิ้นเชิง

จากที่เจ้าของร้านหนังสือเก่าถามฉันว่จะขายจริง ๆ หรือ ถ้า
ไม่ถูกถามแบบนั้น ฉันก็คงหาหนังสือเล่มนี้ไม่พบอีก ไม่ว่าจะในร้าน
หนังสือเก่าเนปาลหรือไอร์แลนด์

หนังสือเล่มนี้อาจจะเป็นหนังสือที่ไม่ควรขายจริง ๆ ก็เลยตามมา
จนถึงที่นี่สินะ

ไม่รู้ว่เพราะอะไร แต่ดูเหมือนหนังสือเล่มนี้ต้องเียวไปพร้อมกับฉัน อีกหลายปีข้างหน้า ฉันอาจได้เจอมันอีกที่ร้านหนังสือเก่าในเมืองไหนสักแห่ง แล้วก็ซื้อมา และคงตรวจดูสัญลักษณ์ที่เขียนไว้หน้าสุดท้าย และกางออกเพื่อไล่อ่านตัวหนังสือในร้านชาหรือผับ ในห้องพักโรงแรมหรือสวนสาธารณะ สุดท้ายก็คงได้เจอตัวเองที่เปลี่ยนบ้าง ไม่เปลี่ยนบ้าง

ระหว่างทางกลับจากไอร์แลนด์ต้องแวะที่ลอนดอน ฉันตั้งใจว่าจะขายหนังสือเล่มที่ไม่ควรขายอีกครั้ง ความคิดนี้ทำให้ฉันตื่นเต้นจนถึงขั้นประหลาดใจ ครั้งต่อไปมันจะตามฉันไปถึงที่ไหนอีกนะ แล้วตอนนั้นฉันจะค้นพบตัวเองที่เป็นแบบไหนจากหนังสือเล่มนี้

ฉันดื่มเบียร์กินเนสส์จนหมด มองฟองสีน้ำตาลที่หลงเหลืออยู่ในแก้วพลาตตินั่มสีทอง รู้ตัวอีกที่ร้านก็ค่อยๆ แน่นขึ้นแล้ว เต็มไปด้วยผู้คนที่ไม่รู้จักพูดคุยกันอย่างสนุกสนานอยู่ทั่วร้าน ฉันสงสัยงบบอกเจ้าของร้านที่อยู่ด้านในเคาน์เตอร์ให้เติมกินเนสส์

ใครสักคน

ตอนนั้นฉันอายุสี่สิบสี่ปี ป่วยเป็นไข้มาลาเรียอยู่ที่เกาะเล็กๆ
ในเมืองไทย

ฉันไปเที่ยวกับแฟน เดินทางจากมะริดะไปกรุงเทพฯ จาก
กรุงเทพฯ ไปอยุธยา จากอยุธยาไปเชียงใหม่ จากเชียงใหม่ไปหัวหิน
จากหัวหินนั่งรถไฟเที่ยวกลางคืนไปสุราษฎร์ธานี และนั่งเรือจาก
สุราษฎร์ธานีไปเกาะสมุย และจากเกาะสมุยก็มาถึงเกาะเล็กๆ นี้
ถ้านับตั้งแต่ออกจากมะริดะก็ผ่านไปเกือบหนึ่งเดือนแล้ว

จู่ๆ ฉันก็จับไข้ขึ้นมากะทันหันที่เกาะเล็กๆ แห่งนี้

ช่วงกลางวันในฤดูแล้งที่ร้อนระอุ ฉันห่มผ้าผืนหนึ่ง และตัว
สั่นเทา แฟนพูดขึ้นว่าเหมือนฉันจะมีไข้ หลังจากนั้นเขาเลยไปหา
เจ้าของบังกะโลเพื่อขอยืมปรอทวัดไข้ แต่บังกะโลนี้ไม่มี เจ้าของเลย
ไปหาปรอทให้ถึงบังกะโลข้างๆ แต่ที่นั่นก็ไม่มีอีก บังกะโลแห่งถัดไป
ก็ไม่มี สุดท้ายเจ้าของเลยล้มเลิกการหา แล้วพาฉันขึ้นรถจี๊ปไปหา
หมอที่ท่าเทียบเรือแทน

เกาะนั้นไม่มีโรงพยาบาล แต่ถ้าขึ้นเนินตรงท่าเทียบเรือไป

จะเจอกระท่อมเล็กๆ ที่ไม่มีคนอยู่ ซึ่งคนบนเกาะใช้ที่นั่นเป็นสถานพยาบาล หมอจากเกาะใหญ่จะมากระท่อมนี้เพื่อรักษาผู้คนที่เพิ่งไม่กี่วันต่อสัปดาห์

วันนั้นโชคดีเพราะเป็นวันที่หมออยู่ หมอเจาะเลือดฉันและบอกว่าจะเอาไปตรวจที่เกาะใหญ่ เจ้าของบังกะโลพาฉันผู้ห่มผ้าหนาวสั่นกลับมาอยู่ที่พัก

ฉันใช้ผ้าห่มหนาๆ ห่อตัวพลางคิดถึงภาพเลือดหลายมิลลิลิตรนั่งเรือข้ามฟากไป

ต้องใช้เวลาสามวันถึงจะได้ผลตรวจ ดังนั้นสามวันต่อมา หมอที่เจอกันเมื่อวันก่อนก็มาหาฉันถึงที่พักพร้อมใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แล้วหมอก็ประกาศอย่างดีใจ “อัลโหล ยู มาลาเรีย!” เจ้าของบังกะโล ภรรยา ลูกๆ เจ้าของร้านอาหารที่อยู่ใกล้ๆ มารวมตัวกันที่ระเบียงห้องพัก เมื่อได้ยินสิ่งที่หมอพูด พวกเขาก็ทวนคำว่ามาลาเรียกันใหญ่ ดูเหมือนโรคนี้จะเป็นเรื่องประหลาดที่เกาะเล็กๆ นั้น ลูกชายเจ้าของซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้แปลสิ่งที่ชาวบ้านทุกคนพูดให้ฉันฟังว่า ยายของผมก็เป็นเมื่อสามสิบปีก่อน ตาของฉันก็เป็นเมื่อประมาณยี่สิบปีที่แล้ว

ฉันกินยาเม็ดใหญ่หกเม็ดที่หมอยื่นมาให้กับโคคา-โคลาที่หายเย็นจนเกลี้ยง เมื่อเย็นย่นว่าฉันดีหมดแล้ว หมอจึงพูดขึ้น “โอเค โนฟล๊อบเบลม” แล้วกลับไป ชาวบ้านที่มาดูฉันไข้มาลาเรียก็กลับไปยังที่ของแต่ละคนเช่นกัน ส่วนแฟนฉันไปว่ายน้ำทะเลอย่างหมดกังวล

พออยู่คนเดียว ฉันก็อาเจียนพรวดออกมา เมื่ออาเจียนจนหมดก็ท้องเสียอย่างรุนแรงอีก

ตั้งแต่วันนั้นฉันเลยนอนซม แค่น้ำก็อาเจียนแล้ว เวลาลูกก็โงนเงนจนยืนไม่ได้ จึงได้แต่อยู่บนเตียงทั้งวัน

จากห้องพักรมออกไปจะเห็นทะเล คลื่นสงบ ผิวน้ำสะท้อนแสงอาทิตย์เปล่งประกายวาววับราวกับกระจก ฉันมองเห็นชาวตะวันตกเปลือยท่อนบนอ่านหนังสือกันอยู่ และเห็นเด็กๆ บนเกาะเล่นบอลชายหาดกันท่ามกลางไอร้อน

วันหนึ่งแฟนเอาหนังสือเล่มเล็กหลายเล่มมาให้ฉันที่นอนตลอดทั้งวัน

ร้านอาหารของบังกะโลมีหนังสือที่พวกนักท่องเที่ยววางทิ้งไว้หลายเล่ม ส่วนมากเป็นหนังสือท่องเที่ยวภาษาอังกฤษ หรือไม่ก็นิยายลึกลับปกอ่อน แต่ก็มีหนังสือภาษาญี่ปุ่นอยู่หลายเล่มด้วยเช่นกัน

มีหนังสือของสำนักพิมพ์คาโดคาวะ สำนักพิมพ์โคดันฉะ ที่ไม่มีใบหุ้มปก หน้าปกสีน้ำตาลกลายเป็นสีเหลืองไปแล้ว ซึ่งนี่ทำให้เกิดความรู้สึกโหยหาอย่างแรงกล้าขึ้นมา เหมือนบังเอิญเจอเพื่อนเก่า

หนังสือที่มีอยู่ในบังกะโลเขียนโดยโยชิโอะ คาดาโอกะ, ชินอิจิ โยชิ และริว มูราคามิ ฉันใช้เวลาทั้งวันอ่านหนังสือพวกนี้ซึ่งไม่เคยอ่านที่ญี่ปุ่นเลย พออ่านจนเบื่อก็เงยหน้ามองทะเลที่ส่องประกายวาววับอยู่นอกหน้าต่าง

ฉันเปิดหนังสือกางออกก็จริง แต่ไม่ได้อ่านเรื่องราวหรอก แค่มองตัวอักษรต่างๆ เท่านั้น ตัวอักษรห้าสิบตัวเรียงร้อยสิ่งที่เกิดขึ้นในสถานที่ที่ฉันรู้จัก ถ้อยคำที่เขียนล้วนเป็นคำที่เคยเห็น รวมถึงลักษณะการเรียงตัวอักษรที่ติดกันบ้าง ห่างกันบ้าง เป็นลักษณะของการสร้างความหมายบางอย่าง

พอฉันแค่มองดูตัวอักษร ไม่ใช่อ่านเรื่องราว ก็มีใครสักคนที่ไม่รู้จักโผล่ขึ้นมาจากช่องว่างระหว่างตัวอักษรคุ้นตาเหล่านั้น ซึ่งตีความได้ว่าไม่ใช่ตัวละครในเรื่องราวหรอก แต่เป็นใครบางคนในจำนวนคนนับไม่ถ้วนที่เคยอ่านหนังสือเล่มนี้

อันดับแรก ใครสักคนที่ฉันนึกขึ้นมาได้นั้น เขาเดินดูชั้นหนังสือในร้านหนังสือใหญ่โตมากในโตเกียว หรือไม่ก็ร้านหนังสือโทรมๆ ในย่านร้านค้าแถวณะงะโนะ หรือไม่ก็ร้านหนังสือเก่าเจียบสงบในกิฟุ เขาหาเพื่อนเดินทางสำหรับช่วงเวลาหลายสัปดาห์อยู่ เลยหยุดยืนที่มุมของโยชิโอะ คาดาโอะกะ แล้วหยิบหนังสือออกมาเปิดผ่านๆ ที่ละเล่ม พอลึกว่า อืม เล่มนี้แหละ เขาก็เดินไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน โดยเตรียมธนบัตรหนึ่งพันเยนไว้ ขณะเดียวกัน ตาของเขาก็เหมือนไม่ได้มองไปที่เคาน์เตอร์ตรงหน้า แต่เหมือนนึกภาพเกาะทางใต้ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน คงจะวาดภาพตัวเองนอนเอกเขนกบนเกาะนั้นอย่างสบายใจ ดีมีเบียร์พลางกางหนังสือออก

ทำไมถึงเป็นโยชิโอะ คาดาโอะกะ ฉันสงสัยขึ้นมา พลังเงยหน้าจากหนังสือ มองทะเลสองประกายวิบวับ ดูต้นมะขามที่พลัวไหว หลังจากนั้นก็เหม่อมองพัดลมหมุนเบาๆ บนเพดาน

ไม่ใช่ฉันจะมีปัญหาอะไรกับนักเขียนโยชิโอะ คาดาโอะกะ หรอกนะ แต่ทำไมเขาถึงเลือกโยชิโอะ คาดาโอะกะ ละ หรือคิดว่าจะอ่านง่าย หรือคิดว่าถ้ามีนักท่องเที่ยวยาวญี่ปุ่นมาเห็นจะได้ไม่อาย หรือนึกขึ้นได้ว่าแฟนเก่าชอบอ่านงานของโยชิโอะ คาดาโอะกะ

จู่ๆ ใครสักคนที่ว่าก็ดูชัดเจนขึ้นมาในหัวฉัน

เขาอายุราวๆ ยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี สมัยมัธยมปลายคงจะชอบอ่านงานของโยชิโอะ คาดาโอะกะ นั้นแหละ สงสัยจะหลงใหลโลกที่นักเขียนสร้างขึ้นจนมีความรู้สึกร่วมไปกับตัวเอก และเคลิบเคลิ้มไปกับบทพูดที่ตัวเอกพิมพ์คำ แต่เมื่อจบมัธยมปลาย เขาก็ออกจากบ้านที่เติบโตมา เริ่มทำงาน แล้วค่อยๆ ห่างจากโยชิโอะ คาดาโอะกะ ความเป็นจริงแล้วเขาไม่ใช่แนวโยชิโอะ คาดาโอะกะ เลย แถมยังไม่ใช่ว่าจะครหาหลักของโยชิโอะ คาดาโอะกะ ด้วย ในห้องเขามีก่องอาหาร

เปล่าจากร้านสะดวกซื้อกับเสื้อผ้าที่เก็บเข้ามากองเป็นภูเขา แม้จะจัดเก็บเท่าไร พຽນนี้ก็จะมืกล່องเปล่ากับเสื้อผ้าที่จะซักรเพิ่มอีกจนได้

เขาไม่อ่านหนังสือเลยแม้แต่นิดเดียว ใช้ว่าไม่มีเวลาอ่านนะ แต่เขาคิดว่าอ่านแล้วจะเป็นอย่างไรละ

อ่านหนังสือแล้วใช้ว่ากองเสื้อผ้าที่ต้องซักรจะถูกจัดการไปอัตโนมัติ และใช้ว่าจะมีอาหารที่โภชนาการครบถ้วนมาตั่งเรียงตรงหน้า งานไม่ได้ลดลงหรอก อาการนอนไม่พอเรื้อรังก็ใช้ว่าจะหายไปด้วย

ตอนนี้สิ่งที่เขาอ่านมีแค่หนังสือพิมพ์ที่อ่านบ່อยจนชิน โฆษณาบนที่จับในรถไฟ และนิตยสารรายสัปดาห์ที่ใครบางคนอ่านแล้ววางทิ้งไว้ ทุกอย่างเป็นไปแบบนี้ก็เลยเหมือนชีวิตไม่มีอุปสรรคอะไร แม้วันเวลาทุกวันจะต้อนรับเขาด้วยความยุ่งเหยิงจนไม่มีช่วงเวลาให้เบกมือหักทาย เหมือนวันแต่ละวันแค่มาให้เขาเห็นหลังแล้วก็หายไป

ตอนอายุยี่สิบห้าปี เขามีความรัก แฟนจะมาที่ออฟฟิศเมนต์เล็กๆ ของเขาเป็นครั้งคราว แล้วทำความสะอาดที่เขียนนุหรีซึ่งมีกัณนุหรีกองเป็นภูเขา เอาขยะที่เต็มแล้วเต็มอีกออกไปทิ้งให้ ทำอาหารที่ประดิดประดอยในครัวขนาดย่อม และเขากับแฟนก็กินอาหารนั้นพลางดูโทรทัศน์ด้วยกัน เขาคิดว่าถ้าแต่งงานก็น่าจะดี พอเหนื่อยกลับมาบ้านจะได้มีแฟนยั้มต้อนรับพร้อมกลิ่นอาหาร เขาคิดว่าชีวิตแบบนั้นคงดีเหมือนกัน

แต่เขากลับถูกทิ้ง เขาถามเธอห้วนๆ เพื่อรักษาเกียรติของตัวเอง เป็นครั้งสุดท้ายว่า ฉันไม่ดีตรงไหน เธอตอบกลับว่า นายนะช่างน่าเบื่อลาก่อนนะ

แล้วชีวิตโสดก็วกกลับมาตบไหล่เขายั้มๆ กล่งอาหารเปล่าจากร้านสะดวกซื้อถมห้องครัวเขาอีกครั้ง พื้นห้องน้ำก็เต็มไปด้วยขนในที่ลับ เสื้อผ้ารอซักรกองเป็นภูเขาเหมือนเดิม

ขณะที่ใช้ชีวิตอยู่แบบนั้นก็มีภาพหนึ่งผุดขึ้นในสมองของเขา ภาพเลื่อนรางราวกับเป็นความทรงจำแสนนาน แต่อยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง

ภาพทะเลสีจางราวกับสีละลายน้ำ ภาพต้นปาล์มกำลังล้ม และเปลญวนที่แขวนอยู่ตรงระเบียง

ทางไต้ เขาคิด “ไปทางใต้ดีกว่า” มันคือการเดินทางในความทรงจำเลยละ เขาคิดว่าจะลาออกจากงานไปเที่ยวรอบโลกโดยไม่กำหนดระยะเวลา

แต่ความเป็นจริงเขากำหนดไว้ว่าสิบวัน โดยรวมวันลาพักร้อนเข้ากับวันหยุดฤดูร้อน จากนั้นก็ไปซื้อตั๋วที่บริษัทท่องเที่ยว เขียนรายการสิ่งของที่จำเป็นสำหรับเดินทางและหาซื้อ จากนั้นก็แะร้านหนังสือทั้งที่ไม่ตั้งใจ

ร้านหนังสือเต็มไปด้วยหนังสือตามปกติ สันหนังสือหลายเล่มตั้งเรียงกันอย่างสง่างามราวกับจะปฏิเสธเขา หลายเล่มที่วางนอนซ้อนกันก็บอกเขาชัดเจนว่า ไม่มีทาง ถึงหยิบขึ้นไปก็เปล่าประโยชน์นะจะ แต่ก็มีอีกหลายเล่มที่ยื่นมือให้อย่างเป็นมิตรพลางบอกว่า พาฉันไปเที่ยวด้วยสิ พวกเราอาจจะเข้ากันได้ดีจนน่าตกใจก็ได้นะ แต่เมื่อหนังสือยื่นมือมาแบบนั้น เขากลับถอยไป เขาระมัดระวังการเลือกหนังสือมาก เพราะคิดว่าถ้าจับมือที่หนังสือยื่นมาแล้วถูกหักหลังเข้า เขาก็ไม่เอาด้วยหรอก

แล้วชายคนนี้ก็เห็นสันหนังสือคั่นตาในมุมหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่สันสีแดง ๆ เรียงกันแน่น สมัยมัธยมปลาย เขาหยุดยืนอยู่หน้าสันหนังสือเหล่านี้บ่อย ๆ พลางจ้องมองชื่อเรื่อง ตัวเขาในสมัยที่ยังไม่มีการกอดคอกันอย่างสนิทสนม ไม่มีประสบการณ์ถูกแฟนทิ้งด้วยเหตุผลคลุมเครือ สมัยที่หลงใหลอะไรบางอย่าง และเชื่อว่าจะเข้าใกล้สิ่งนั้นได้มากตาม

ระดับความหลงใหลนั้นแหละ

เล่มนี้แล้วกัน เขาคิด จากนั้นก็หยิบหนังสือหลายเล่มเดินไปที่เคาน์เตอร์ พนักงานคิดเงินดูตัวเลขที่คำนวณออกมา แต่เขากลับมองที่อื่นอยู่ เขาเห็นทะเลใสกับท้องฟ้าสูงไร้เมฆ มีเปลญวนกับกลิ่นครีมกันแดด

แล้วเพราะแบบนี้แหละ หนังสือเล่มเล็กของโยชิโอะ คاتاโอะะ จึงเดินทางมาถึงเกาะในเมืองไทย

จากนั้นตอนที่เขาจะกลับก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหยิบโยชิโอะ คاتاโอะะ ออกจากเป้แน่นๆ ตัดสินใจวางทิ้งไว้บนเกาะนี้ เขามาที่ร้านอาหารที่มีพื้นที่กลางแจ้งอยู่ครึ่งหนึ่ง แล้วเสียบหนังสือโยชิโอะ คاتاโอะะ เข้าไปบนชั้นหนังสือเสียบๆ

ตั้งแต่พຽ່ງนี้ไปชีวิตแบบเดิมก็จะเริ่มวนใหม่อีกครั้ง แต่หนังสือเล่มนี้จะอยู่ที่นี้ไปตลอดกาล ความคิดแบบนี้ทำให้เขาไม่สบายใจขึ้นมาเล็กน้อยตอนทำงานในออฟฟิศกว้างๆ ซึ่งมีเสียงโทรศัพท์ดังก้อง ในห้องที่เสื้อผ้ารูดชักกองเป็นภูเขา เขาปล่อยความคิดไปไกลถึงหนังสือเล่มเล็กหนึ่งเล่มที่อยู่ในบังกะโลริมทะเลบนเกาะเล็กๆ ณ เมืองไทย ช่วงหนึ่งเขาได้ลิ้มรสความรู้สึกราวกับว่าตัวเองอีกคนยังคงอยู่ที่นั่น

สิ่งที่ฉันอ่านได้จากหนังสือเล่มเล็กของโยชิโอะ คاتاโอะะ คือ เวลาของผู้ชายที่ไม่รู้จักคนนี้แหละ

หนังสือหนึ่งเล่มถูกวางทิ้งไว้เหมือนเป็นอีกร่างของเขา ต่อมา คนญี่ปุ่นที่มาพักในบังกะโลนี้ก็อ่านต่อๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นผู้เดินทางมาแล้วไม่ได้กลับญี่ปุ่นตั้งสองปี หรือคนหนุ่มสาวไร้เรี่ยวแรงจากผลข้างเคียงของยาคุมภาพไม่ดี หรือผู้หญิงเดินทางคนเดียวที่มีแผลใจ หยิบโยชิโอะ คاتاโอะะ โดยไม่คิดอะไร พลังสงสัยว่าทำไมถึงเป็น

โยชิโอะ คาคาโอกะ เธอเปิดหนังสือออก แล้วจดจ่อกับเรื่องราวนี้อยู่ชั่วขณะหนึ่ง

ร่างแยกที่เขาทิ้งไว้เผยแพร่ออกไปถึงไหนต่อไหนแบบนี้เอง

ฉันปิดหนังสือ จ้องทะเลที่มองเห็นจากหน้าต่าง

ฉันคิดไปว่าชายคนที่สวมสูทอยู่ในบริษัทแห่ง ซึ่งบางครั้งก็นึกถึงหนังสือเล่มเล็กที่วางไว้บนเกาะในเมืองไทยก็คงนึกไม่ถึงว่าตอนนี้มีผู้หญิงติดไข้มาลาเรียจนอาเจียนทุกวันกำลังอ่านมันอยู่

ทะเลเปลี่ยนสีวิบวับ เป็นสีเงินกับเขียว น้ำเงินกับขาว ม่วงกับเหลือง

มีสุนัขเดินเข้ามาจากประตูที่เปิดค้างไว้ มันมองสภาพของฉันเลียหลังมือที่ห้อยจากเตียงแล้วออกไปหาแดดข้างนอกอีก

คุณป้าร้านอาหารที่อยู่ถัดไปไม่กี่หลังเขาชวนมาให้พร้อมถามว่าเธอเป็นอย่างไรบ้าง

ส่วนแฟนฉันว่ายน้ำในทะเลทุกวัน จะมาดูอาการฉันวันละสามครั้ง เป็นห่วงเรื่องน้ำดื่มเอเยของกินเอเย แล้วก็ไปว่ายน้ำต่อ

ไม่ว่าฉันจะกินอะไรหรือดื่มอะไรก็จะออกข้างบนบ้างข้างล่างบ้างจนแป๊บเดียวก็ผอมลงจนกระดูกสะโพกโผล่ เข้าแหลม ลูกตาโปนออกมา แค่อ่านหนังสือเล่มเล็ก ๆ ก็เพลียแล้ว แต่ฉันก็เปิดหนังสือของโยชิโอะ คาคาโอกะ วนอยู่อย่างนั้น

พลางคิดถึงชายผู้นอนอยู่กับการใช้ชีวิตที่ไม่ต่างจากเดิม

ฉันลองนึกจินตนาการเจิบ ๆ ว่าตัวเองหายป่วยกลับโตเกียวแล้วบังเอิญเดินสวนกับเขาที่ห้าแยกชิบูยะ แนนอนว่าพวกเราไม่รู้ตัวหรอก แค่เดินสวนกันเท่านั้น

ฉันผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกภายในเวลาไม่ถึงสองสัปดาห์ แต่ก็ยังลุกขึ้นเดินได้ กลับมาเที่ยวไหวอีกครั้ง ในระหว่างที่ท้องเทียม น้ำหนักก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วันก่อนกลับญี่ปุ่นก็แทบจะกลับมาหนักลมเหมือนเดิมแล้ว

โตเกียวที่ไม่ได้กลับมาเป็นเมืองที่วุ่นวาย คนเยอะ ไม่น่าอภิรมย์ น้ำผลไม้กระป๋องที่เคยราคาหนึ่งร้อยเยนขึ้นเป็นหนึ่งร้อยสิบเยน ตอนกลับ ฉันเดินสวนผู้คนมากมายที่ไม่รู้จัก และลืมเรื่องผู้ชายที่นำหนังสือโยชิโอะ คาคาโอกะ ไปไว้บนเกาะนั้นแล้ว

รู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปสิบกว่าปี แพนที่ไปเที่ยวด้วยกันก็ไม่ใช่แพนอีกต่อไป น้ำผลไม้ร้อยสิบเยนขึ้นเป็นร้อยยี่สิบเยน

บางครั้งในช่วงระหว่างทำงานหรือขากลับจากดื่มเหล้า ฉันจะนึกถึงวิวที่เห็นจากบังกะโล ทะเลเปลี่ยนสี สุนัขเฝ้าหน้ามาตรงประตู ชายไม่รู้จักที่เชื่อมโยกันด้วยหนังสือเล่มเล็กเล่มหนึ่งเฝ้าหน้ามาทางหน้าต่างแล้วโบกมือให้ ก่อนจะหายไปในเสี้ยววินาทีต่อมา หลังจากชายคนนั้นหายไปแล้วก็มีเพียงผืนทะเลยามบ่ายทอดประกายสีเขียวแผ่กว้างอยู่นอกหน้าต่าง